

«О, Богъ да даде нестопенъ да останешъ,
Душа ти духъ бродникъ да стане,
Ти дѣт'ме подстори, безъ врѣме да женимъ
Въ далечно Загорье Петкана

«Та нѣма днесъ никой на стари години
Да ме утѣши и пригърне . . .
О, милость за тебе отъ Бога да нѣма,
Лице Той отъ тебъ да отвърне!»

И Лазарю вече до край се додѣя
Отъ майчини клетви зловоли,
Отъ майчини думи и тежки, и грозни. . .
И Лазарь се Богу примоли:

«О, чуешъ ли, Боже, отъ день на день ставатъ
Пó-грозни, горчиви навѣти,
И ядни, кат' змии, се впиватъ дълбоко
Въ сърдцето ми майчини клетви.

«Стори, пристори ми отъ шаренъ кръсть плоска,
Конь дóбъръ отъ дървено ложе,
Ошѣлъ бихъ, довелъ бихъ отъ пусто Загорье
Петкана при майка си, Боже!»

И стори се чудо,—чу Господь молба му,
И тѣсниятъ гробъ се раствори.
И яхна си Лазарь припряната коня —
Потегли направо въ Загорье.